

Arrest

nr. 124.622 van 23 mei 2014
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2014 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van 15 mei 2014 op dezelfde dag aan verzoekende partij betekend.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd op 10 maart 2011 onder een bijlage 13septies bevolen het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Verzoeker werd op 6 april 2011 wegens illegaal verblijf gerepatrieerd naar Pristina.

Op 15 november 2011 trad hij in Kosovo in het huwelijk met L.V.O., van Belgische nationaliteit.

Op 30 juli 2012 nam de ambtenaar van burgerlijk stand na negatief advies van het Parket van Antwerpen een beslissing tot weigering van de erkenning van verzoekers huwelijk in Kosovo, nu werd vastgesteld dat het huwelijk dat was afgesloten niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Ondanks de weigering van de weigering tot erkenning van het huwelijk kwam verzoeker door oneigenlijk gebruik van een toeristenvisum (type C) afgegeven te Pristina door Schengenland Italië naar België.

Op 21 oktober 2013 deed verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning met L.V.O..

Op 19 december 2013 nam de ambtenaar van de burgerlijke stand na negatief advies van het Parket van Antwerpen een beslissing tot weigering van de registratie van de verklaring van samenwonen.

Verzoeker diende op 26 juni 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Deze aanvraag werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 14 januari 2014 onontvankelijk verklaard.

Op 15 mei 2014 werd verzoeker onder een bijlage 13septies bevolen het land te verlaten. Hij diende tegen de beslissing een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in.

Aan verzoeker werd op 15 mei 2014 eveneens een inreisverbod, onder bijlage 13sexies afgegeven. Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Aan de heer:

naam: B. (...),

voornaam: G. (...)

geboortedatum: 25.08.1988

geboorteplaats: Vushtrri

nationaliteit: Kosovo

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 15.05.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

o1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene trachtte na een eerdere repatriëring wegens illegaal verblijf, verblijfsrecht te bekomen in België door middel van een huwelijk in Kosovo en nadien een wettelijke samenwoning die niet gericht zijn op het aangaan van een duurzame verbintenis. Bovendien kwam hij, ondanks de weigering tot erkenning van zijn huwelijk door de Burgerlijke Stand van Antwerpen, naar België door oneigenlijk gebruik te maken van een toeristenvisum afgegeven door een ander Schengenland (Italië). Gezien betrokkene manifest de reglementeringen niet respecteert, bestaat er een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3, 1° van de wet van 15/12/1980. Gezien betrokkene manifest de reglementeringen niet respecteert, bestaat er een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3, 1° van de wet van 15/12/1980. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar opgelegd.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt."

2. Over de samenhang

Verzoekende partij vraagt omwille van samenhang de huidige vordering gericht tegen het inreisverbod samen te behandelen met de vordering gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Op dit verzoek wordt niet ingegaan aangezien het inreisverbod en het bevel om het grondgebied te verlaten twee afzonderlijke beslissingen vormen. Ook de Raad van State heeft er in recente arresten op gewezen dat het inreisverbod een afzonderlijke beslissing vormt (RvS 28 maart 2013, nr. 100.012; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056; RvS 18 december 2013, nrs. 225.871 en 225.872). Tevens blijkt ook dat er twee afzonderlijke beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis werden gebracht, die elk een afzonderlijke motivering in rechte en in feite omvatten.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de voorwaarde van het uiterst dringende karakter

3.2.1. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en – op het eerste gezicht – onbetwistbaar moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel worden heengestapt wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede

werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. Uit de uiteenzetting van verzoeker kan niet worden opgemaakt waarom een gewone schorsingsprocedure met betrekking tot het inreisverbod (bijlage 13sexies) te laat zou komen. Met zijn betoog dat zijn repatriëring tot gevolg heeft dat het inreisverbod van 3 jaar zich feitelijk opdringt en het hem onmogelijk maakt om gedurende drie jaar de Schengenzone te betreden, brengt verzoeker geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat zijn onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied na zijn verwijdering absoluut noodzakelijk is waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang geschorst zou moeten worden. Bijgevolg stelt de Raad vast dat er geen uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is.

3.2.3. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in de artikelen 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend veertiendoor:

mevr. A. VAN ISACKER,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

A. VAN ISACKER